

1

Fletcher kinyitotta a szemét, de csak sötétséget látott. Felsőhajtott, és megbökte Ignatiust, aki gazdája állán pihentette karmait. A démon álmos nyávogást hallatva elégedetlenkedett, majd az alattuk elterülő hideg kőpadlóra szökkent.

– Jó reggelt! Vagy akármilyen is van most – mormogta Fletcher, és fellobbantott egy sorsvilágot. Az úgy csüngött a levegőben, mint egy apró nap; csendesen forgott a tengelye körül.

A szoba hűvös, kék fényben fürdött. A sorsvilág bevilágította a szűk, ablaktalan cellát, amelynek padlóját sima járókő borította. A sarokban egy latrina volt, egy egyszerű lyuk a földben, amelyet szabálytalan alakú palatábla fedett. Fletcher a vele szemben magasodó falban lévő hatalmas vasajtót bámulta.

Szinte végszóra, zörgés támadt, ahogy az ajtó lenti részén helyen kapott kis lengőajtó megemelkedett, majd egy páncélkesztyűs kéz nyomakodott be a résen. A kéz az ajtó mellett álló, üres vödör után tapogatózott. Bugyogás hallatszott, és a vödör újra megjelent, immár vízzel tele. Fletcher várakozóan nézte a lengőajtót, majd felsőhajtott, amikor meghallotta a távolodó léptek visszhangját.

– Ma sem eszünk, pajtás – szólalt meg, és megvakargatta az elcsüggedt Ignatius állát.

Ez nem volt szokatlan. Néha az őr egyszerűen nem foglalkozott azzal, hogy ételt hozzon. Fletcher gyomra korgott, de nem érdekelte. Helyette a kődarab után nyúlt, amelyet az ágya mellett tartott, hogy újabb rovátkát karcoljon a falba. Bár természetes fény híján nehéz volt meghatározni az időt, azt feltételezte, hogy napjában egyszer kapott ételt és vizet – vagy néha, mint ma is, csak vizet. Nem kellett megszámolnia a rovátkák százait a falon, hogy tudja, milyen régóta raboskodott már itt – anélkül is jól tudta.

– Egy év – sóhajtott, és visszadőlt a szalmára. – Boldog évfordulót!

Bebörtönzésének okain rágódva hevert. Minden azon az éjszakán kezdődött, amikor gyermekkori ellensége, Didric sarokba szorította egy kriptában, és megpróbált végezni vele, miközben kárörvendve számolt be apja terveiről, hogy egész Peltet börtönné változtatja.

Aztán Ignatius előtűnt a semmiből, megégette az előretörő Didricet, és egérutat nyert új gazdájának. A kis démon a saját életét kockára téve mentette meg Fletcherét, már a köztük lévő kapocs első pillanataiban. A történetek miatt a fiú szökevénné vált, mert tudta, hogy Didric családja a csillagokat az égről lehazudva vádolná meg őt gyilkossági kísérlettel. Az egyetlen vigasza az volt, hogy ha mindez nem történik meg, talán soha nem jutott volna el a Vocans Akadémiára.

Valóban eltelt volna két teljes év, mióta Ignatius megjelent az életében, ő pedig először lépett be az ősi kastélyba? Kristálytisztán emlékezett az ott töltött utolsó pillanataira. Legjobb barátja, Othello kivívta a tábornokok tiszteletét, és meggyőzte törp bajtársait, hogy ne lázadjanak fel a Hominum Birodalom ellen. Sylva

megszilárdította a békét fajaik között, és bebizonyította, hogy ő és a többi tünde méltó szövetséges. Még Seraph is, aki ezer év óta az első közrendű, aki nemesi rangra emelkedhetett, lenyűgözte nemesi társait a Torna során. És ami talán a legmegnyugtatóbb volt, hogy a Forsythok terve, hogy új háborút robbantsanak ki a tündék és a törpök ellen, teljes kudarcot vallott. Minden annyira tökéletesen alakult.

Amíg Fletchert utol nem érte a múltja.

Ignatius, megérezve gazdája csüggedtségét, ráhunyorgott borostyánsárga szemével. Orra hegyével megbökdöste Fletcher kezét. A fiú kedvetlenül meg akarta paskolni őt, mire a démon kitért a keze útjából és belecsípett az ujjja hegyébe.

– Jól van, jól van – mosolygott rá Fletcher a szilaj démonra, mikor a fájdalom elterelte a figyelmét nyomorúságáról. – Folytasuk az edzést! Melyik varázslatot gyakoroljuk ma?

Benyúlt az ágyneműjeként szolgáló nagy halom szalma alá, és elővette a két könyvet, amelyek segítségével megőrizte épelméjűségét az elmúlt egy év során. Nem tudta, ki rejthette oda őket neki, de azt igen, hogy nagy kockázatot vállalt vele. Fletcher örökké hálas volt rejtélyes jóakarójának; a könyvek nélkül beleőrült volna az unalomba. Nem sok játék volt, amelyeket Igantiusszal a cella szűk falai között játszhatott.

Az első az igézetek jól ismert könyve volt, amelyet Arcturus óráin mindannyian használtak. Vékonyka kötet volt, mivel csak pár száz szimbólumot, valamint azok felrajzolásának helyes technikáját tartalmazta. Fletcher korábban csak annyira ismerte őket, amennyire a vizsgák sikeres teljesítéséhez kellett – helyettük a négy fő csatavarázslat gyakorlására koncentrált. Mostanra emlékezetből képes volt felidézni maga előtt az összes szimbólumot, és álmából ébredve is fel tudta rajzolni őket.

A másik könyv vastag volt, annyira, hogy akárki is rejtette el, előtte eltávolította a bőrből készült borítót, hogy könnyebben beleveessen a szalmába. James Baker naplója volt az, a könyv, amely elindította Fletcher az úton, hogy képzett csatamágussá váljon. Az oldalain Fletcher tucatnyi új ígézetet talált, amelyeket a néhai idéző nagy gonddal másolt le az ősi ork romok falairól. Baker emellett számos ork démont is tanulmányozott, részletezve azok relatív erejét, képességeiket és statisztikáikat. Mostanra Fletcher is szakértővé vált. És ami talán a leglenyűgözőbb volt, Baker az orkok kultúrájáról, stratégiáiról és fegyvereiről szerzett minden tudását összefoglalta a naplóban, amely így a tudás valóságos kincsesládájának bizonyult. Fletcher néhány nap alatt végzett az elolvasásával, csak hogy azonnal újra neki-lásson, olyan részletek után kutatva, amelyek talán elkerülték a figyelmét.

Mindössze ezen két kötetbe menekülhetett, hogy elterelje figyelmét a világ fülsiketítő csendjéről. Minden éjjel a barátairól álmódott, és azon tűnődött, hol lehetnek. Vajon a fronton harcolnak, amíg ő a föld gyomrában rohad? Végzett velük egy ork dárda, esetleg egy Forsyth tör?

De mind közül az tűnt a legkínzóbb gondolatnak, hogy Berdon, a nevelőapja olyan közel volt hozzá, a felette elterülő faluban. Emlékezett rá, mikor a börtönkocsi visszahozta őt Peltbe az éjszaka közepén. Kikukucsált a páncélozott kocsi repedésein át, és kétségbeesetten próbálta megpillantani gyermekkori otthonát. De mielőtt jól szétnézhetett volna, az örök egy zsákot húztak a fejére és elrángatták.

Ahogy Fletcher újra visszasüllyedt a gyászos csendbe, Ignatius nyugtalanul felmordult, majd lángnyelvet fújt, ami megperzselte alattuk a szalmát.

– Hú, de türelmetlenek vagyunk ma! – kiáltott fel Fletcher, és manával töltötte fel egyik tetovált ujját. – Jól van, te akartad. Lássuk, hogy tetszik a telekinézisvarázslat!

Vékony manafolyamot bocsátott ki az ujjbegyéből, a spirál alakú szimbólum pedig lilán felizzott, míg felette egy sávban meg nem remegett a levegő. Ignatius hátrálni kezdett, de Fletcher a kötekedő démon felé intett a kezével, az energiahullámot a hasa köré csavarta, és a hátára fordította. A kis lény kimeresztette karmait, és a mennyezetbe vájta őket, ami porzuhatagba borította Fletchert. Mielőtt a fiú reagálhatott volna, Ignatius alávetette magát, macskaként megpördült a levegőben, karmait és faroktüskéjét gazdája arca felé irányítva zuhant alá. Fletcher egy kétségbeesett bukfencsel tudta csak elkerülni, majd a sarkán megpördülve pusztán a sötétbe borult szobát szemlélhette tovább. A támadás közben Ignatius keresztülhasított a sorsvilágon, és úgy fújta azt el, mint ahogyan egy gyertyát szokás.

– Hát így állunk? – kérdezte Fletcher, majd manát áramoltatott mutatóujjába, az egyetlenbe, amelyiken nem volt tetoválás. Ezúttal a levegőbe rajzolt. Az egyik ritkább szimbólumot használta, amelyet Baker naplójából tanult. Megfordította az ujját, hogy az egyenesen az arca felé nézzen.

A macskaszemszimbólum szinte teljesen úgy nézett ki, mint névadója: vékony ovális egy körben. Szorgos próbálkozás által Fletcher rájött, hogy az igézetnek nincs hatása, amíg fénye egyenesen a retinájába nem világít.

A ragyogó szimbólum elárulta helyzetét, ahogy az utána következő sárga villanás is, de Fletcher azonnal oldalra gurult, hogy Ignatius elveszítse szem elől a sötétségben. Érezte, hogy a szeme lassan átalakul, a pupillái macskaszerű szemnyílásokká nyúltak ki. Pillanatokkal ezután a látása kitisztult, és ki tudta venni Ignatius

alakját, aki előző helye felé lopakodott, mint egy gazellára leső oroslán. Bár Ignatius sokkal jobban látott a sötétben, mint ő, a cella vaksötétjében még a démonnak is nehezebbé esett a tájékozódás.

– Megvagy! – kiáltotta Fletcher, ahogy átvetődött a szobán, és a karjaiba zárta a démont. Visszabukfenceztek a szalmára, Fletcher pedig hangosan kacagott a démon tiltakozó ugatását hallva.

Kivágódott az ajtó és a cella fénybe borult, elvakítva Fletcher érzékeny szemeit. A fiú négykézláb próbálta a szalmába rejteni a könyveket, de egy csizmás láb halántékon találta és a falnak lökte.

– Ne olyan sietősen! – recsegett egy hang.

Egy hátrahúzott puskazár kattánása hallatszott, és Fletcher érezte, ahogy a homlokának nyomódik a fegyver csövének hideg fémje. Ahogy múlt a varázslat hatása, egy homályos, csuklyás alakot ismert fel, aki mellette guggolt, és egy elegáns pisztolyt tartott a kezében.

– Csak egy pissenés, és a feledés homályába küldelek! – mondta a hang. Rekedt volt, mint olyasvalakié, aki épp szomjan készül halni.

– Oké – felelt Fletcher, és lassan felemelte a kezét.

– Na-na! – szólt rá az alak, és erősebben nyomta a fejének a fegyver csövét. – Süket vagy? Hallottam, mikre vagy képes a tetovált ujjaiddal. A kezedet tartsd csak szépen magad mellett!

Fletcher tétovázott. Tudta, hogy valószínűleg ez a legjobb esélye a szökésre. A fegyveres dühös sóhajt hallatott.

– Rubens, adj neki egy kis ízelítőt a fullánkodból!

A férfi csuklyájának sötétjében Fletcher szárnyrezdülést pillantott meg, majd egy piros acari tört elő zümmögve, és leszállt a fiú nyakán. Fletcher éles fájdalmat érzett, majd hidegség terjedt szét a testében.

– Most már biztosan nem fogsz trükközni – károgtá az alak, majd felállt; körvonalai élesen látszódtak a nyitott ajtóból áradó fáklyafényben. – Ha már itt tartunk, hol van a salamandered?

Fletcher próbálta elfordítani a fejét, de a nyaka mintha berozsdásodott volna. A salamander szó említésére megmozdult alatta Ignatius, és Fletcher tudta, hogy a démon támadni készül. A ketten elméje között fennálló kapcsolat segítségével szigorú utasítást küldött felé, hogy megnyugtassa. Még ha sikerülne is legyőzniük a férfit, Fletcher a cella ajtaján se tudna kikúszni, nemhogy sikeresen megszökni.

– Á, ott van a szalmában! Gondoskodj róla, hogy csendben maradjon, ha szeretnéd a koponyádban tartani az agyadat! Nagy kár lenne, ha meg kellene ölnöm téged a sok előkészület után.

– E... elők... előkészület? – nyögte ki nagy nehezen Fletcher. A nyelve esetlen és zsibbadt volt az acari mérgeztől.

– A tárgyalásodra – válaszolt az alak, és kitarotta egyik kezét, hogy Rubens leszállhasson rá. – Halogattuk, ameddig csak lehetett, de úgy tűnik, a barátaid nagyon kitaróak voltak a királynak eljuttatott kérvényeikkel. Sajnálatos.

Az alak újra csuklyájának mélyére rejtette az acarit, mintha nem bírt volna távol lenni tőle. A kézfeje bőre sima volt, szinte nőies, a körmei gondosan ápoltak. A csizmája kézzel varrott borjúbőrből készült, felette testhezálló nadrágot viselt. Még a csuklyás köpeny anyaga is a legjobb minőségű fekete bőr volt. Fletcher biztos volt benne, hogy az idegen gazdag fiatalember, valószínűleg egy nemes elsőszülött fia.

– Még egy kérdést engedélyezek, azután a tárgyalóterembe kell kísérjelek. Nem sietünk sehova, hogy a benutság elmúljon. Nem akarlak odáig cipelni.

Fletcher gondolataiban a barátai, Berdon és a háború állása jelent meg. De nem tudhatta, hogy az idegen tudja-e a vágyott válaszokat. Vajon ismerték egymást? Maga elé képzelte a Vocansban megismert többi idézőt, de egyiküknek sem volt ilyen reked-

tes hangja. Tarquin űzött volna vele kegyetlen tréfát? Egy dolog biztos volt: ellenfele előnyben volt, amíg névtelen tudott maradni.

– Ki-vagy-te? – préselte ki a szavakat Fletcher zsibbadt ajkai közül.

A tény, hogy egyáltalán tudott beszélni, azt jelentette, hogy Rubens csak kevés mérget fecskendezett belé. Nem volt teljesen esélytelen.

– Még nem jöttél rá? – recsegte a fiatalember. – Na, ez csalódás. Azt hittem, mostanra tudni fogod. Bár tény, hogy kicsit más-hogy nézek ki, mint amikor legutóbb találkoztunk, úgyhogy nem okolhatlak érte.

Az alak újra leguggolt, és addig hajolt előre, amíg Fletcher látóterét teljesen ki nem töltötte csuklyája sötétsége, majd lassan hátrahúzta az anyagot, felfedve ezzel az arcát.

– Így már felismeresz, Fletcher? – sziszegte Didric.

2

Didric gúnyos pillantást küldött felé, egy féloldalas mosoly kíséretében, majd hátrébb dőlt, hogy a fény megvilágíthassa az arcát. Annak jobb oldala viaszzerű és piros pettyes volt, az ajka széle pedig leégett, így kivillantak fehér fogai. Szemöldöke és szempillája nem volt többé, szemei így túl nagyok hatottak, mintha folyton ijedt lett volna. Fejbőre itt-ott szinte teljesen kopasz volt, és csak azok a ritkás hajsálak takarták, amelyek áttörtek a megolvadt húson.

– Szép, ugye? – kérdezte Didric, miközben egyik hosszú, vékony ujjával simogatta az elcsúfított bőrt. – Aznap éjjel, amikor ezt tetted velem, apám rengeteg pénzt fizetett azért, hogy elhozzanak egy idézőt, aki végrehajtja a gyógyító varázslatot. Lord Faversham volt, ami azt illeti. Vicces, hogy tudatlanul is a saját fia mocskát takarította fel, egyetértesz?

Fletcher megnémult, bár, hogy a benutság vagy a döbbenet miatt, azt nem tudta. Honnan hallhatott Didric a Faversham családdal való állítólagos kapcsolatáról? Sok minden változott egy év alatt.

– Valójában, talán köszönetet kellene mondanom neked – folytatta Didric, és a feje épen maradt oldaláról átseperte a hajat a má-

sikra, hogy az eltakarja az olvadtnak ható bőrt. – Te vagy az oka az elmúlt évben velem történt legjobb és legrosszabb dolognak is.

– Hogy érted? – fulladozott Fletcher, miközben a Didric mellkasára kimászó Rubenst figyelte. Didric nem idéző... valaki más irányíthatta az acarit, hogy átverjék őt?

– Az egész neked köszönhető, Fletcher. – Didric újabb féloldalas mosolyt villantott, majd létrehozott egy sorsvilágot, és elektromos kék fénybe borította vele a szobát. – A történelmi feljegyzések alapján ilyen jelenség korábban csak egyetlen egyszer történt meg, bár egyes legendák szerint mindig is jelen volt az idézők világában. Egy varázstámadás, amely majdnem az áldozat halálát okozza, alkalmanként átadja neki a képességet. Ahhoz van köze, ahogy a démon manája az ember testére hat. A salamandered lángjai talán megperzseltek a hangszálaimat és elcsúfították az arcomat, de adtak nekem egy felbecsülhetetlen ajándékot is. Ezért pedig köszönettel tartozom neked.

– Lehetetlen. – Fletcher elméje zúgott már a feltételezéstől is.

– Pedig igaz – jelentette ki Didric, és megsimogatta Rubens páncélját. – Egy másik nemesi családdal is megtörtént évszázadokkal ezelőtt, amikor egy testvéri vita rosszul alakult. Mantikórméreg, egyenesen a fiatalabb testvér vérkeringésébe. Halálos adag, amelynek végeznie kellett volna vele. Helyette viszont megkapta a képességet.

Didric vigyorogva figyelte a Fletcher arcára kiülő borzalmat. Élvezte a helyzetet.

– Gyere, eljött a tárgyalás ideje. Ne aggódj, hamar visszatérsz ebbe a mocskos lyukba. Alig várom, hogy visszazárjalak ide, és eldobjam a kulcsokat.

Fletcher imbolyogva talpra állt. Kissé billegett, az izmai remegtek és megfeszültek a méregtől. Tárgyalás... Végre igazság?

Egy egész életnek tűnő idő után újra reményt érzett, még ha csak a leghalványabbat is.

Tetovált tenyerét a szalma felé irányította, ahol Ignatius rejtőzött. A pentakulum a bőrén lilán felizzott, a démon pedig fehér fénynyalábokra bomlott, és besiklott Fletcher kezébe. A legjobb ötletnek az tűnt, ha a démont magába fogadja, hogy senki ne választhassa el őket egymástól. El sem akarta képzelni, milyen lenne kis társa nélkül a börtönben lenni.

– Menj előre! – mondta Didric, és a pisztolyával a nyitott ajtó felé intett.

Fletcher kibotladozott a cellából. Egy pillanatra örömmel töltötte el újkeletű szabadsága. Élvezte, hogy néhány lépésnél többet sétálhat egy irányba. Aztán a pisztoly hideg csöve a tarkójának nyomódott.

– Próbáld mellőzni a hirtelen mozdulatokat! Nem akarlak agyonlőni, mielőtt elkezdődne a móka – morogta Didric, ahogy egy hosszú, kőpadlós folyosón haladtak végig. A Fletcher cellájának ajtajához hasonlóak sorakoztak végig a falban. Halálos volt a csend, amit csak a két fiú lépteinek visszhangja tört meg.

Didric megálljt parancsolt a szintén a falba épített lépcsősornál. A folyosó mindkét oldala több száz méternyire nyúlt, mielőtt beleveszett volna a sötétségbe.

– A legveszélyesebb rabok vannak itt, olyanok, mint te: lázadók, gyilkosok, erőszaktevők... A király nagyvonalúan fizet azért, hogy itt tartsuk őket, cserébe pedig csak napi egy vödör vizet és egy étkezést kell számukra biztosítanunk. Csodálatos dolog.

Fletcher megborzongott, ahogy elképzelte, milyen lehet egyedül lenni egy cellában, ahol nincs Ignatius, nincsenek könyvek és nincsenek varázslatok, hogy megőrizze elméje épségét. Nincs más, csak a tudat, hogy soha nem hagyhatja el a helyet. Egy pillanatra

sajnálatot érzett az odabent raboskodó, elveszett lelkek iránt, akár milyen borzalmakat is követhettek el. Aztán rádöbbsent, hogy hamarosan ő is csatlakozhat hozzájuk, és örökre magába temetheti a föld mélységes gyomra. A félelem jéghideg csápjai szorították el a szívét.

– Mozgás! – vetette oda Didric, és felfelé lökdöste a lépcsőn. Csigavonalban haladtak, mint egy törpotthon belsejében, bár itt az egyes szinteken rácsos ajtók voltak, amelyeket egy-egy őr tartott nyitva. Csak mentek és mentek, mire Fletcher térde már sajtogott az erőfeszítéstől. Próbált ő edzésben maradni a cella falai között, de a séta és az elegendő étel nélkül eltelt hosszú hónapok miatt mostanra gyenge és alultáplált lett. Nem tudta, képes lenne-e túlélni még egy évet ilyen körülmények között, nem beszélve egy egész élethosszról.

Didric átlökdöste a lépcsősor tetején álló hatalmas ajtón, és egy zsúfolt udvarra jutottak. Körülöttük örök sorakoztak, muskétával és bajonettel gyakorlatoztak. Egyenruhájuk a darazsak színére hasonlító fekete-sárga volt, láncing és könnyű bőr keverékéből készült. Elegen voltak ahhoz, hogy Didric saját hadseregét képezhessék.

Fletcher nagy kortyokban itta magába a friss levegőt. Örült, hogy újra a szabad ég alatt lehetett, arcán érezte a nap finom melegét. Elszédült a felette nyíló hatalmas tértől, de szélesre tárta karjait és élvezte, ahogy a hűvös szellő megérintette a bőrét. Mennyei érzés volt.

Didric maga elé toltá Fletchert, és átléptek egy óriási vaskapun, ki az utcára. Fletcher ekkor döbbsent rá, hogy tudja, hol vannak. Megfordult, végignézett a mögötte álló börtön épületén, és néhányat felismert a körülötte álló házak közül. Didric egykori kúriájában tartózkodtak.

– Tetszik, amit a hellyel csináltak – szólalt meg szárazon.

– Bizony, a jó öreg házikó. Ideje volt előrelépni, életem ezen új szakaszában. Mit szólsz az új szállásunkhoz?

Didric felfelé mutatott. Pelt városa a Medvefog-hegység legmagasabb csúcsának lábánál épült. Napnyugtakor a hegy árnyékot vetett a falura, úgy magasodott föl, mint egy hatalmas monolit. Fletcher követte Didric ujját, és meglátta, hogy a csúcs legteteteje eltűnt. A helyén egy kastély magasodott, tele pártázattal, tornyokkal és lőrésekkel. A falakon ágyúk sorakoztak, csövük egy-egy fekete lyuk volt, és úgy szegeződtek a falura, mintha bármelyik pillanatban tüzet nyithattak volna rá. Inkább tűnt erődnek, mint otthonnak.

– A legbiztonságosabb hely Hominumban, elegendő ellátmány-nyal, hogy akár egy tízéves ostromot is átvészljen. Elárulhatnak a tündék, elfoglalhatják Hominumot az orkok, még a rabok is átvehetik a falu feletti uralmat, semmit sem számítana. A világ legnagyobb hadserege sem lenne képes átjutni azokon a falakon, még ha fel is tudnának mászni a meredek sziklafal bármelyik oldalán.

– Kissé paranoiásnak hangzol, Didric – válaszolt Fletcher, bár szavai váratlanul érték. – Mintha rejtegetnivalód lenne.

– Csakis mérhetetlen vagyunk, Fletcher. Apám nem bízik a bankokban. Ő már csak tudja, hisz maga is bankár volt.

– Egy szélhámós uzsorás, nem bankár – mondta Fletcher. Didric megtorpant, de tovább lökdöste őt, nem foglalkozott a gúnyolódással.

Amint a kihalt utcákon sétáltak, Fletcher mindenütt szegénységet látott.

Sok korábbi lakóház és üzlet üres vázzá enyészett, másokat börtönné alakítottak. Durva, koszos arcok nyomódtak a rácsoknak, némán, szemükben gyűlölettel figyelték Didric kevély alakját. Az egész hely nyomorúságtól és kétségbeeséstől búzlott; messze volt attól a szorgos kis falutól, amelyben Fletcher felcseperedett.

Didric apja, Caspar Cavell úgy vált a falu leggazdagabb emberévé, hogy kölcsönöket adott a rászorulóknak és az elkesere-

deteknek, ravaszul rávette őket, hogy felbonthatatlan szerződéseket írjanak alá, amelyek miatt végül sokkal több pénzzel tartoztak, mint amennyit kölcsönkaptak. Úgy tűnt, a Cavellek behajtották az összes tartozást, elvették adósaik megtakarításait, és Pelt legötöb lakóját kirúgták az otthonából, hogy felépítsék a börtönt.

Fletcher undorodva lelassított, és ökölbe szorította a kezét, küzdött ellene, hogy beverje Didric képét.

– Mozgás! – morogta amaz, és rácsapott Fletcher tarkójára a szabad kezével.

Fletcherben lángolt a harag, de a keze még mindig zsibbadt. A bénultság eltompította reakcióit. Még a legjobb formájában is kétséges volt, hogy képes lenne-e megszerezni a derekához nyomott pisztolyt. Várnia kellett.

Elérték a faluból kivezető főkaput, és Fletcher gyomra összerándult. Berdon háza eltűnt! De nem ez volt az egyetlen szokatlan a látványban. A főkapu körüli területet elegyengették, és most lándzsák, bajonettek és kardok álltak halmokban a házak helyén. És ami még furcsább volt, hogy emberek sorakoztak a kapuknál egy hosszú, alacsony asztal előtt, amely vörös egyenruháktól roskadozott.

Nem. Nem emberek voltak.

– Törpök! – suttozta Fletcher.

Több százan voltak, többen, mint amennyit a törp haditanácsban látott. Hagyományos törp ruházatot viseltek – nehéz bőrt a vászoninggel. Durvábbnak tűntek, mint azok, akikkel korábban találkozott. Hajfonataik lazák és rendezetlenek voltak, ruhájuk sártól, kosztól és izzadságtól volt foltos. Arcuk sötéten és komoran festett, mély és dühös hangon beszélgettek egymással.

– Most keltek át a Medvefogon, hogy felvegyék az új felszerelésüket – mondta Didric mosolyogva –, miután két évig tartották biztonságban az északi frontot a tündékkal szemben. A tünde

háború sokáig elhúzódott. Én persze, azt kívántam, bár tovább tartana. A béketárgyalások megakadtak, amikor a Vocans tornája után a tünde klánfőnökök meglátták a tündendő állapotát. A barátod volt, ugye?

Fletcher elméjében önkéntelenül is megjelent Sylva összezúzott alakjának képe, de tartotta a száját. Tudta, hogy egyetlen szót sem hihet el abból, amit Didric mond a lányról.

– Uraság! – kiáltott egy őr, visszarántva Fletchert a valóságba. – Ez a gazember megpróbált megölni téged. Ez nem biztonságos. Hadd vezessük el helyetted.

– Kértem a véleményedet, talpnyaló? – dörrent rá Didric, és megsuhogtatta a pisztolyt. – Ne merészelj hozzám szólni, hacsak nem szólítalak! Vissza dolgozni!

– Ahogy kívánod, uraság – mondta a férfi, miközben mélyen meghajolt. Didric a csizmájával arrébb lökte őt, a férfi pedig elterült a sárban.

Fletchert elfogta az undor attól, ahogy ellensége viselkedett, mintha mindannyiuk fölött állt volna. Didric felé fordult, ahogy a bénultság utolsó nyomai is elhagyták a testét.

– Uraságnak hívatod magad az örökkel? – kérdezte, szavait megvetés járta át. – Fogadok, jókat nevetnek rajtad a hátad mögött. Nem vagy több felkapaszzkodott őrnél, te nagyképű seggfej.

Didric egy pillanatig csak bámult rá, az arca lassan elvörösödött. Fletcher gyanította, hogy jó ideje senki nem beszélt már így vele. Azután, nagy meglepetésére, kacagásban tört ki. A rekedt vihogás visszhangzott az udvarban, fejek fordultak feléjük, ahogy a fiú fulladozott a nevetéstől.

– Tudod, miért hívnak uraságnak, Fletchery? – kapkodott levegőért Didric, és kitörölt egy könnycseppet a szeméből. – Mert tényleg uraság vagyok. Lord Cavell.

3

Fletcher elborzadva nézett Didricre. Hirtelen világosan látta az apró részleteket, amelyek felett eddig elsiklott. A nehéz pecsétgyűrű a kisujján. Az örök egyenruhája azzal az egyedi mintázattal és az erős páncélzattal; *tényleg* Didric magánhadserége volt – egy kiváltság, amelyet a király csakis a nemességnek engedélyezett.

Didric köpenyének elejére még címert is hímeztek; egy börtön rácsait, amelyek mögött két keresztbe tett kard látszott, mindez ugyanabban a sárga-fekete színben, amelyet a katonái is viseltek. Testhezálló jelkép volt.

Didric oldalra döntötte a fejét, láthatóan szórakoztatta Fletcher döbbenete. Ő ezzel szemben próbált kifejezéstelen arcot vágni, bár ez szinte lehetetlen volt. Úrrá lett rajta az undor.

– Amíg te a celládban rohadtál, én a Vocansban voltam, a saját luxuslakosztályomban. Nem ám a közrendűek szálláshelyén – kérkedett Didric, és egyre szélesebbre húzta féloldalas mosolyát. – Lord Forsyth volt olyan kedves, hogy nekem adja Rubenst, egy démont, aki már generációk óta a családjáé volt. Természetesen nem ez az egyetlen démonom, de ez volt az első. Talán érdekelhet,

hogy néhány nap múlva lesz a Torna. Igazán edzenem kellene, de ezt nem hagyhattam ki; a világ minden kincséért sem.

– Csak essünk túl rajta! – mordult fel Fletcher, és szemével a bíróságot kereste. – Túl sokat beszélsz.

– Hogyne. Meglep, hogy ennyire sietsz vissza a celládba. Ha neked lennék, Fletcher, kiélném még ezt a pár órányi friss levegőt és természetes napfényt. Ez lesz az utolsó alkalom. – Didric mutatta az utat, majd újra Fletcher hátának nyomta a pisztolyát.

A bíróságot a régi faluházból alakították ki, egy nagy, ovális épületből, amelyet egy torony és méreates tölgyajtók tettek teljessé. A falait frissen mázolták fehérre, az ajtó felett pedig a Bírák pecsétje ékeskedett – a fekete kalapács és a talp baljósan borult feléjük, ahogy Didric átvezette magukat a szélesre tárt ajtón.

A terem belseje Fletchert egy templomra emlékeztette; mindkét oldalon alacsony padok sorakoztak, tele emberekkel. A középső folyosó végén két ór várakozott láncokkal és bilincsekkel. Mögöttük egy mogorva ábrázatú bíró figyelte őt a pulpitusról, fekete köpenyében és rizsporos, fehér parókájában szinte sugárzott.

– Zseniális ötlet volt ezt a helyet bírósággá alakítani – suttogetta Didric a szája sarkából. – A vádlottakat most az ítélethirdetés után egyenesen a börtönbe vihetjük. Persze, nincs mindig ennyire tele. Nem semmi tömeget vonzottál!

Fletcher próbált nem venni tudomást a mindkét oldalról őt bámuló arcokról, de összetörte a felismerés a terem rideg csendjében. Rádöbrent, hogy a rajta csüngő ruhák alig voltak többek büzlő rongyoknál, hiszen a börtönben kapott, korlátozott mennyiségű víz nem sok mosakodást tett lehetővé. A haja zsiros csomókban lógott az arcára, serdülő szakálla és bajusza pedig ritkás, ápolatlan foltokban nőtt. Tudta, hogy ha tükörbe nézne, alig ismerné fel önmagát.

– Leláncolni! – adta ki az utasítást a bíró magas, éles hangon. Fletcher hagyta, hogy az örök a padlóhoz bilincseljék, mint ahogy a medvéket szokás megláncolni az arénában. Hamarosan ráengedik a vérebekeket is.

Némán állva várta, mi következik. Nem voltak kijátszható kártyái, nem volt kiút. A legjobb esélye a szökésre az ítélethirdetés után lehetett. Nehéz ügy lesz, ha Didric személyesen kíséri vissza a cellájába. De Fletcher egy dolgot így is tudott. Inkább meghal harc közben, mintsem otthagyják megrohadni abban a cellában.

– A védelem lépjen be! – A bíró a balján álló ajtó felé intett. Az ott álló őr kétszer kopogott rajta, majd ünnepélyes mozdulattal kinyitotta. Egy magas, harci sebet viselő férfi lépett be, kék tisztí egyenruhájában.

– Arcturus! – kiáltotta Fletcher, megfélekedve az illemszabályokról. Arcturus marconán rámosolygott és aprót biccentett, mintha csak azt mondta volna neki, hogy maradjon csendben.

– Csendet! – utasította a bíró, és hosszú, csontos ujjával Fletcherre mutatott. – Még egy ilyen kirohanás, és szájpecket rakatok magára!

– Elnézést, bíró úr – mondta Fletcher, miközben Arcturus megállt mellette. – Nem akartam tiszteletlen lenni a tárgyalótermében.

– Hmm, nagyon helyes – válaszolt a bíró. Feltolta a szemüvegét, és hosszú, horgas orra mögül nézett rá. Meglepettnek tűnt Fletcher udvariasságán. Talán jóval kevesebb civilizált viselkedéshez volt szokva a tárgyalás alatt állóktól.

– Bárhogy is legyen, rend lesz a tárgyalótermemben. Világos?

– Igen, bíró úr – mondta Arcturus, megelőzve Fletchert, mielőtt az bármi mást mondhatott volna. Az üzenet egyértelmű volt: Fletchernek nem ajánlott többször megszólalnia.

– Ki képviseli a vádat? – kérdezte a bíró, miközben az asztalán keresgélt a papírajai között.

– Én, bíró úr – jelentette be Didric, és arccal a közönség felé fordult.

– Hmm. Ez meglehetősen... szokatlan – válaszolt a bíró, amint Didric a terem bal oldalában álló asztalhoz és székhez vonult. – De nem esik kívül a törvényesség határain. Emlékeztetnem kell, hogy nem tanúskodhat a vád oldalán, ha úgy dönt, önmagát képviseli. Megértette?

– Egyértelmű az ügy, bíró úr. A két szemtanú eskü alatt tett valamása több mint elég lesz, hogy elítéljük ezt a gonosztevőt, akár tanúskodom, akár nem – mondta Didric magabiztos mosollyal az őt figyelő gyülekezet felé.

– Rendben van – reflektált a bíró, rosszállóan csóválva a fejét. – A vád és a védelem foglaljon helyet. Örök kísérik be az első tanút!

Arcturus és Didric leültek a tárgyalóterem számukra kijelölt oldalán, Fletcher pedig leláncolva a bíró előtt maradt. Az ór várt, amíg mindenki elhelyezkedett, majd fontoskodó meghajlással kinyitotta az oldalsó ajtót. Fletcher egy pillanatig nem ismerte fel a fiatal nőt, aki belépett a terembe. De amikor gúnyos mosollyal pillantott felé, meglátta, ki az.

Calista megváltozott, mióta legutóbb látta, amikor a kriptában közeledett felé. A haja, ami egykor durván nyírt felmosórongyra hasonlított, megnőtt, és elegáns fekete hullámmá virult ki. Babakék, csipkével és fodrokkal szegélyezett ruhát választott, így szinte úgy nézett ki, mint egy játékbaba. Az arca megmaradt keménynek és sápadtnak, ahogy régen is, de – vagy saját maga, vagy egy divattanácsadó által – vastag púder- és festékréteg került rá, ami finomította vonásait és megpuhította a bőrét.

Még a járása is megváltozott, karikalábas léptei látszólag tovaűntek, ahogy helyet foglalt az emelvényen, a bíró mellett. Most,

hogy teljes egészében a nézőközönség felé fordult, ráharapott az ajkára és elhúzódott Fletchertől, mintha félt volna tőle.

A fiú tudta, hogy bajban van. Az egykor fiús őrt ártatlan áldozattá változtatták. Mégis hogyan győzhetné meg a bírót, hogy valójában Calista volt az, Didric és Jakov társaságában, aki megpróbálta *őt* megölni? A nézők már motyogtak egymás között, és vádló tekinteteket vetettek Fletcher felé.

– Mindannyiukat emlékeztetem, hogy a végső döntés az én kezemben van, ahogy a büntetőjog minden esetében. Nem lesz esküdtszék vagy polgártársak általi tárgyalás. Azt meghagyjuk a katonai bíróságoknak. Ennek értelmében nem vitázok állásfoglalásról a megjelent nézőkkel. Aki ilyet tervezne, annak azt javaslom, hagyja el a tárgyalótermemet. – A bíró szigorú tekintete mindenkin végigsiklott, mielőtt a mellette álló emelvény felé nem fordult.

– És most, kedvesem, kezdhetjük?

Calista bólintott, az ölében tördelte a kezét. Didric felállt, és mellé lépett, közönyösen nekidőlt az emelvénynek.

– Leegyszerűsítem, amennyire lehet, hogy Calistának ne kelljen egy perccel sem többet itt lennie, mint amennyi tényleg szükséges. Csak rám figyelj, Calista, ne foglalkozz senki mással. Nincs mitől félned. Csak meséld el a kedves bírónak, mi történt azon az éjjelen, amikor megtámadtak engem, és hamar vége is lesz az egésznek.

Calista szemérmesen lehajtotta a fejét, fekete haja függönye mögé rejtve az arcát. Csodás előadás volt, szinte még magát Fletchert is meggyőzte volna, ha a lány nem villantott volna felé egy szadista mosolyt a fürtjei mögül.

– Azon az éjjelen Didric, Jakov és én őrt álltunk a falu kapujánál – kezdte Calista, csipetnyi remegéssel a hangjában. – Láttuk, hogy Fletcher elhagyja a házukat, és hogy egy nehéz könyvet cipel. Korábban, a nap folyamán egy katona pont egy olyat árult

a vásáron, és azt feltételeztük, hogy ellopta tőle, és a bizonyítékot akarta elrejteni. Ezért követtük a sötétben, minden helyek közül pont a temetőig. Amikor felelősségre akartuk vonni, azt állította, hogy vásárolta a könyvet...

Didric a kezét felemelve közbevágott.

– Kérem jegyzőkönyvbe venni, hogy a nyomozás jelentős mennyiségű el nem költött pénzt talált a vádlott szobájában az incidens éjszakáján. Nehezen hihető, hogy valóban megvásárolta a könyvet. Bűnei listáját tolvajlással is kiegészíthetjük.

– Egy... rendbeli... tolvajlás. – A bíró egy hattúytollból készült pennával jegyzetelt az asztalánál. – Kirívó devianciával van dolgunk.

– Valóban, bíró úr. A pénzt természetesen lefoglaltuk – mondta Didric, és rákacsintott Fletcherre. – Elnézést, hogy félbeszakítottalak, Calista. Folytasd, kérlek.

– Köszönöm, Lord Cavell – mondta Calista, a hangjában színpadias remegéssel. – Ostobák voltunk, és elhittük Fletcher történetét. Aztán azt mondta nekünk, hogy a könyv segítségével megpróbál megidézni egy démont, és megkérdezte, akarunk-e maradni és nézni. Azt gondoltuk, jó muri lesz, ezért maradtunk...

A lány most már reszketett, gyors, ijedt pillantásokat tett Fletcher felé. El kellett ismerni, hogy remek színész nő volt.

– Nem tudom, hogyan, de sikerült neki. Olyan hangos és fényes volt az egész, mintha eljött volna a világvége! Akkor történt meg.

Egy könnycsepp csordult végig az arcán. A bíró egy zsebkendőt nyújtott felé a pulpitusról, és halkán azt mondta:

– Folytassa. Mondja el, mit tett.

Calista nagyot nyelt, megfeszítette állkapcsát, és letörölte a könyvet az arcáról. Fletcherre mutatott, az ujjja remegett az indulattól.

– Ellenünk fordult, megpróbált megölni minket! – kiáltotta, és talpra ugrott. – Gyűlölt bennünket, mert minket hibáztatott

minden balszerencséért, ami az életében érte. Olyan volt, mintha megőrült volna! Emlékszem, hogyan nevetett, miközben beteretl minket a kápolnába. A kardjaink hasztalanok voltak a démona lángjai ellen. És amikor sírni kezdtem, rám nézett, és azt mondta, én fogok először meghalni.

Lelépett az emelvényről, és Fletcher felé indult, az ujját pisztolyként fogta rá.

– *Hölgyeké az elsőbbség*, így mondtad, ugye? – sziszegte. – Te szörnyeteg!

Elfordult, és Didric mellkasába fúrta az arcát. A fiú meglapogatta Calista vállát, akit görcsös zokogás rázott, minden pillanatban drámaiban, mint az előtte lévőben. Fletcher undorodva forgatta a szemét, aminek ellenséges tekintet volt a jutalma a bírótól. Calista elengedte Didricet, és belekezdett a végső, szenvedélyes beszédbe.

– Fletcher csak akkor hagyott békén, amikor Didric, a bátor Didric, elém lépett. Megpróbált észérvekkel hatni rá, de hasztalan volt. A démon hirtelen tűzzel támadott Didric arcára. Ő viszont még lángoló hajjal is le tudta győzni, és ez Fletchert a kápolna alatt húzódo átjáróba kényszerítette. Ekkor történt, hogy Didric eszméletlenül összeesett, és betörte a koponyáját. Visszavittük az édesapja házába. A többit tudják.

A bíró az álla előtt egymáshoz érintette két keze ujjait és szemlélődve nézett Calistára. A zokogás ellenére a lány bőre csontszáraz volt, arca pedig felpuffadt az izgalomtól és elvörösödött. Egy pillanat erejéig Fletcher azt hitte, hogy a bíró megérzi a félrevezetést, de az idős férfi kedvesen a lányra mosolygott és megköszönte a vallomását. Calista mélyet pukedlizett Didric előtt, majd anélkül távozott a tárgyalóteremből, hogy hátrapillantott volna.

– Kísérjék be a következő szemtanút! – adta ki az utasítást a bíró.